

ת"פ 43931/06/13 - מדינת ישראל נגד עקל אבו סבית

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 43931-06-13 מדינת ישראל נ' אבו סבית(עציר)

בפני
בעניין: כב' השופט אלון אינפלד
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אבי ביטון, פמ"ד

המאשימה

נגד

עקל אבו סבית (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד עוזי נקש

הנאשם

גזר דין

רקע עובדתי

1. הנאשם הורשע במסגרת הכרעת הדין בתום שמיעת הראיות **בעבירות של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, נהיגה בזמן פסילה והסתייעות ברכב לביצוע פשע.**

2. בהתאם לממצאים העובדתיים שנקבעו **בהכרעת הדין** הנאשם נפסל מלנהוג על ידי בית המשפט לתעבורה בבאר שבע בתאריך 9.5.12. הפסילה אמנם בוטלה זמנית, אך הנאשם ידע כי הביטול היה זמני והפסילה חזרה על כנה לפני מועד העבירה. עוד נקבע, כי בתאריך 17.6.13 בסמוך לשעה 20:50, נסעו ארבעה שוטרים בניידת משטרתית (מנהלתית), בכביש המוביל משכונת רמות בבאר שבע לכיוון צומת חטיבת הנגב, שם נעצרו לפני הרמזור. בעת ההמתנה לרמזור, שמעו השוטרים קול התנגשות, ומיד הבחינו השוטרים בנאשם כשהוא נוהג ברכב מסוג "פסאט" באופן מחשיד, ואחד מהם ניסה לסמן לו לעצור. אז, החל הנאשם בנהיגה מסוכנת כדי לחמוק מהשוטרים. התנהגות הנאשם באה לידי ביטוי בנהיגה בזגזוג ביציאה מהצומת לכיוון באר שבע, בהתנגשות בחומה ובחיפוש האפשרות לבצע פניית פרסה בהזדמנות הראשונה, מתוך כוונה לחזור לכיוון ביתו בחורה.

3. עוד נקבע, כי השוטרים הצליחו להגיע במקביל לרכבו של הנאשם בעת שהאט או עצר לפני פניית פרסה ברמזור. השוטרים סימנו וצעקו לו לעצור, אך הנאשם התעלם מהם ופנה פניית פרסה כשעל הרמזור דולק אור אדום בכיוון נסיעתו, תוך שהוא גורם לכלי הרכב הבאים מהכיוון הנגדי לבלום. הנאשם המשיך לזגזג ולמנוע מהניידת להגיע במקביל אליו. גם לאחר שהניידת הצליחה להגיע במקביל לרכבו של הנאשם, הנאשם הסיט את רכבו לכיוון הניידת באופן המסכן את היושבים בה. זאת, לאורך כביש 60 עד הפנייה לכביש 40 דרומה, ובמיוחד לאחר מכן על כביש 40.

4. כן נקבע, כי בשלב זה של המרדף החל הנאשם לאבד מהירות, עקב הפגיעה במכוניתו בתאונה אשר בתחילת הדרך. הונח לטובתו, כי ברגעים אלה, מחמת המהירות הנמוכה, עצמת הסיכון לא הייתה גבוהה

עמוד 1

כמו מרדפים בהם נהגים נוסעים במהירות קיצונית, ומסכנים כלי רכב בעקיפות מסוכנות. נהיגה מזגזגת זו נמשכה לאורך כמה מאות מטרים, כאשר הנאשם המשיך בנסיעה דרומה, עד אשר פנה ימינה לעבר דרך עפר. אף שם, לא עצר הנאשם את הנהיגה מיד עם הירידה לדרך העפר, והמשיך בנסיעה בניסיון להימלט מהשוטרים, עד שרכבו נעצר והחל לעלות באש. גם לאחר הגעת השוטרים אליו הנאשם לא נכנע, ונדרש היה להשתמש בכוח על מנת להציל את חייו, להוציאו מהרכב, להרחיקו מהאש ולאזק את ידיו.

5. סיכומו של דבר, **נקבע בהכרעת הדין כי נהיגתו של הנאשם סיכנה חיי אדם. הנאשם זגזג בשלבים שונים, ביצע פניית פרסה באור אדום מול כלי רכב הבאים ממול ואף נסע באופן שמנע מהשוטרים לעקוף אותו, תוך הסתת רכבו הצדה וניסיון נגיחה.**

6. **יחד עם זאת, נקבע כי אין מדובר בסיכונים בחומרה הקיצונית המוכחת לעיתים באירועי מרדפים. זאת, משום שאין מדובר ברמת סיכון בעוצמה חמורה מאוד ולא במהירויות גבוהות מאוד. כן נקבע כי גם הזגזג לא נעשה תוך האצה למהירות קיצונית ועקיפות מסוכנות מאחור, ולא נמסר על רכבים שנאלצו לבצע בלימות חירום או נאלצו לבצע סטייה של ממש. זאת, מלבד כלי הרכב שנסעו בצומת האחד בו בוצעה פניית הפרסה ורכב המשטרה בעצמו, מספר פעמים במהלך המרדף. עם זאת, נקבע כי הנהיגה המזגזגת לעצמה הייתה מסוכנת, במיוחד לרכב המשטרה. סיכון נוסף טמון בניסיון לנגח את הרכב המשטרתי תוך כדי נסיעה ואף פניית הפרסה עצמה סיכנה באופן קונקרטי ומוחשי את כלי הרכב שבאו ממול.**

ראיות וטענות לעונש

7. מטעם התובע הוגש **הרישום התעבורתי של הנאשם (תע/1)**, ממנו עולה כי לנאשם 29 הרשעות קודמות במגוון עבירות תעבורה, כשההרשעה האחרונה הייתה בשנת 2010. בין יתר העבירות המפורטות שם, הורשע הנאשם בעבירות של נהיגה באור אדום, נהיגה ללא רישיון נהיגה, עקיפה מסוכנת תוך חצית קו הפרדה רצוף ונהיגה בלא זהירות.

8. בנוסף לעברו התעבורתי הפנה התובע **לרישום הפלילי של הנאשם (תע/2)**, ממנו עולה כי לנאשם 6 הרשעות קודמות, אותן ניתן לחלק לשניים. החלק האחד כולל עבירות שהתחיישו הואיל ונעברו משנת 1986 עד 1994. במהלכן, ביצע הנאשם מגוון עבירות רכוש, כגון: גניבה והתפרצות, וכן עבירות אלימות כגון: איומים, תקיפה הגורמת חבלה של ממש והפרת הוראה חוקית. במסגרת אותן עבירות ישנות, ריצה הנאשם עונש מאסר בפועל לתקופה של שנתיים, ואף נידון למספר עונשי מאסר על תנאי, קנסות ושל"צ. חלקו השני של המרשם הפלילי מתייחס לשתי הרשעות בעבירות של החזקת סמים לצריכה עצמית, שהנאשם עבר בשנת 2002 ולאחר מכן בשנת 2005, בגין נדון בעיקר לעונשי מאסר על תנאי.

9. הסיניגור הגיש **מכתב מטעם ראש המועצה (נע/1)**, ממנו עולה כי הנאשם, תושב חורה, אב למשפחה מרובת ילדים, המשולבים בחינוך וחלקם אף באקדמיה, וכי רעייתו הינה עובדת סוציאלית. ראש המועצה ציין במכתבו, כי מדובר במשפחה חיונית עם פוטנציאל לפיתוח הכפר ולכן קיימת חשיבות לשלב את הנאשם במערך התברואה במועצה. כן הוגשה **תעודת תברואה של הנאשם (נע/2)**, ומסמכי המוסד לביטוח לאומי **(נע/3)** באשר להחלטה על דרגת אי-כושר העבודה של הנאשם.

10. **התובע** בטיעוניו, עמד על חומרת מעשיו של הנאשם והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. התובע הדגיש עמוד 2

את מאפייני החומרה שבהתנהגותו לאורך כל שלבי הנסיעה, המעצימים את חומרת האירוע, אם כי בסופו של דבר, היה ער לעובדה שאין מדובר בעבירת סיכון חיי אדם בעוצמה חמורה מאוד, יחסית לתיקי מרדף אחרים. התובע ציין גם את הפגיעה בערכים המוגנים כשבראשם הפגיעה בערך חיי אדם, אליה מתווספת הפגיעה בניהולו של משטר תקין, שמירה על הסדר הציבורי וכיבוד אחר צווי בית המשפט, בעצם ביצוע עבירות של נהיגה בזמן פסילה ועבירות כנגד שוטרים.

11. נוכח האמור, ובהתאם לפסיקה שהגיש, עתר התובע לקבוע כי קצותיו של **מתחם הענישה ינועו בין 3 ל-5 שנות מאסר בפועל**, בנוסף להטלת פסילת רישיון נהיגה של הנאשם לתקופה שנעה בין 3 ל-6 שנות. באשר לעברו הפלילי של הנאשם סבור התובע, כי קיימת אפשרות להפנות אף להרשעות קודמות של הנאשם, שכבר התיישנו וזאת מכוח סעיף 14 (ד) לחוק המרשם הפלילי. לשיטת התובע הדבר נכון בכדי לקבל תמונה אודות ביצוע רצף של מעשים לאורך תקופת זמן ואף כדי להתרשם מביצוע עבירות נוספות אחרות (מעבר לעבירות הסמים שטרם התיישנו), המלמדות על אופי אחר של התנהגות הנאשם.

12. בשל כל אלה, עתר התובע להשית על הנאשם **עונש מאסר בפועל המצוי ברף האמצעי העליון של מתחם הענישה, מאסר על תנאי, פסילה בפועל ברף העליון של המתחם, פסילה על תנאי וקנס.**

13. **הסניגור הטעים**, כי הסיכון שנשקף מנהיגותו של הנאשם היה ברף הנמוך הואיל והאירוע התרחש בשעת לילה, בכבישים בינעירוניים, כשהתנועה בהם הייתה דלילה, וכשהנאשם נוהג ברכב תקול, בו לא ניתן להאיץ למהירויות גבוהות. הסניגור הפנה לחלקים שונים בהכרעת הדין בהם נקבע, כי למרות שנהיגותו של הנאשם הייתה מסוכנת, אין מדובר בסיכונים ברף הקיצוני הנראה לעיתים בתיקי מרדף. הסניגור הפנה לפסקי דין מטעמו וביקש להסיק מהם כי במקרים חמורים מהמקרה דנן נגזרו עונשים קלים מאותם עונשים להם עותרת המאשימה. בהתאם לכך, סבור הסניגור כי **מתחם העונש ההולם את מעשיו של הנאשם נע בין 10 ל-18 חודשי מאסר בפועל ועונש פסילת רישיון נהיגה במתחם שנע בין 6 ל-12 חודשי מאסר בפועל.**

14. הסניגור הדגיש את נסיבותיו האישיות והמשפחתיות של הנאשם, ביניהן את העובדה שהינו אב ל-9 ילדים ואת העובדה שכיום הינו נכה בדרגת נכות יציבה בשיעור 65% על רקע פציעה מנקמת דם שחוזה על בשרו. כן הפנה למכתבו החיובי של ראש המועצה שנכתב אודות הנאשם, ואת העובדה שהנאשם נחשב נוהג בפסילה אך בשל העובדה שלא שילם סך פקוט של 250 ₪, בגינה הושבה הפסילה על כנה. עוד טען הסניגור כי העבר הפלילי והתעבורתי של הנאשם אינו מכביד וכי בדרך כלל הוא מנהל אורח חיים נורמטיבי. בשל כל אלה, עתר לגזור את עונשו בהתאם למתחם הענישה שהציע.

דין והכרעה

15. **הערכים המוגנים** בהם פגע הנאשם ידועים. הראשון במעלה הינו האינטרס הציבורי **בשמירה על חיי אדם ובשמירה על שלום הציבור ובטחונו**. המדובר בנהגים, נוסעים או בהולכי רגל תמימים העושים דרכם למחוז חפצם, ומצפים לשוב הביתה בשלום ובבטחה. ראוי להציב סטנדרטים מחמירים, להזהיר, להרתיע ולהתריע, ובעיקר ליתן ביטוי ראוי לרוע הלבב אשר באדישות לסיכון, ולזלזול בחיי האדם.

16. מעבר לכך, בביצוע עבירה של נהיגה בפסילה קיימת **פגיעה בניהולו של משטר תקין ובשמירה על הסדר הציבורי**. הנאשם אף עבר עבירה של הפרעה לשוטרי בעת מילוי תפקידו ובכך פגע גם באינטרסים המוגנים של **שלטון החוק**. נציגי אכיפת החוק עוסקים במלחמה בפשיעה ועבודתם הקשה נועדה לשרת את כלל הציבור. הימלטות הנאשם והתעלמותו מהשוטרים מעידה על זלזול בשלטון החוק ועל העדר מורא ממנו.

17. באשר למעשה הקונקרטי, הרי שעל פי הכרעת הדין מדובר באירוע מסוכן, שאין להקל ראש בחומרתו. חומרת מעשיו התבטאה בכך שברגע שהנאשם הבחין בנוכחות השוטרים, הוא נהג בזיגזוג מהיר ביציאה מהצומת, והתנגש בחומה. בהמשך, אף פנה פניית פרסה כשברמזור דלק אור אדום בכיוון נסיעתו, גרם לכלי הרכב הבאים ממול לבלום את רכבם, המשיך לנסוע בזיגזוג ומנע מהניידת להגיע במקביל אליו. הנאשם ניסה כל הדרך להימלט מהשוטרים גם לקראת סוף האירוע, כשירד לדרך עפר הוא המשיך בנסיעה ובניסיונו להימלט. הנאשם אף לא נכנע עם הגעת השוטרים אליו, שנדרשו להפעיל כוח על מנת להוציאו מהרכב והרחיקו מהמקום לבל ייפגע. כל אלה עבר כשהוא פסול מלנהוג על פי חוק.

18. יחד עם זאת, מעשיו של הנאשם אינם כאלה המצויים ברף הגבוה של החומרה מבחינת נסיבותיהם, בהשוואה למקרים אחרים של מרדף המוכרים היטב, למרבה הצער. זאת, באשר אין נסיעה במהירות קיצונית, "רק" צומת אחד נעבר באופן מסוכן ביוחד, והזיגזוג לא נעשה בעקיפה מפתיעה מאחור אלא במניעת עקיפה "בלבד". כמו כן, לא נמסר על נזק שנגרם בפועל ממעשיו של הנאשם או פציעה, חלילה. מדובר באירוע שאינו ארוך מאוד, יחסית לעבירות מסוג זה. בנסיבות אלה, נקבע בהכרעת הדין כי אין מדובר ברמת סיכון ברף הקיצוני.

19. ב"כ הצדדים הגישו פסיקה אודות עונשים שהוטלו במקרים אחרים, דומים יותר ודומים פחות למקרה שבפנינו. התובע ביקש להסתמך על ע"פ 9523/11 **תיסיר אבו סבית נ' מדינת ישראל**, מיום 14.1.13. שם דובר על אירוע חמור מהמקרה דנן, שתחילתו במעשה אלימות שבוצע בנוסעים, המשכו בנהיגה פרועה ומסכנת חיי אדם וסופו בסיכון חיי שוטרים, תוך בריחה ארוכה מרשויות החוק. למערער שם עבר פלילי מכביד. בית המשפט המחוזי גזר על הנאשם 5.5 שנות מאסר בפועל, עונש שאושר על ידי בית המשפט העליון. כאמור, לא ניתן להסתמך על פסק דין זה נוכח חומרתו הרבה מעניינו, הן בשל קיומם של יסודות אלימים הנעדרים מעניינו של הנאשם דנן והן בשל עוצמת הסיכון שנשקפה לחיי אדם כתוצאה מנהיגת המערער ואף אורכו של המרדף.

20. התובע הפנה גם לע"פ 2688/13 **עלי אלאטרש נ' מדינת ישראל**, מיום 3.10.13, שם ערער הנאשם על עונש של 28 שנות מאסר בפועל, מאסר על תנאי וקנס, שנגזר עליו בבית המשפט המחוזי על **בסיס הודאתו במסגרת הסדר טיעון**. במקרה זה נהג המערער כשהוא פסול מלנהוג, וכשזוהה על ידי שוטרים, המשיך בנסיעה, התעלם מקריאות השוטרים, האיץ את מהירות הנסיעה, החל להימלט מהניידת תוך ביצוע עבירות תנועה וסיכון רכבים שהיו במקום, באופן שאינו מפורט. דובר שם במי שנפשט בעבר למאסר בגין עבירה דומה. בית המשפט העליון דחה את ערעורו של הנאשם על חומרת העונש וקבע כי אורכו הקצר יחסית של המרדף נלקח בחשבון, כמו גם נסיבות חייו, מצבו המשפחתי והכלכלי. **לסיכום ציין בית המשפט העליון כי העונש שהוטל מצוי ברף התחתון של הענישה ההולמת בנסיבות העניין ואף יתכן כי בסטייה לקולה.**

21. הסניגור הפנה לפסיקה המצביעה, בין היתר, על עונשים מתונים יותר. כך הפנה בין השאר, לע"פ 2789/13

מדינת ישראל נ' זין חמדי, מיום 4.8.13, שם הוחמר עונשו של המשיב בגין סיכון חיי אדם והסעת 25 שוהים בלתי חוקיים. הסיכון בא לידי ביטוי נסיעה במהירות גבוהה, מעבר בין נתיבים, נסיעה על קו הפרדה, נסיעה בשול הכביש, וניסיון לפגוע בניידת מספר פעמים, עד שנאלצה לרדת לשול הכביש. בית המשפט העליון בקבלו את ערעור המדינה, **העמיד את המתחם בין 15 ל- 30 חודשי מאסר בפועל**. מקרה זה שונה מעניינו של הנאשם דן משום שהוא כולל בנוסף גם עבירות של הסעת שב"ח, וכן משום שנסיבות המרדף שם חמורות מאשר נסיבותיו של הנאשם דן. עוד בשונה מהנאשם דן, המשיב שם היה בחור צעיר, ללא עבר פלילי עם תסקירים חיוביים.

22. עוד הפנה הסינגור לע"פ 3641/14 **מדינת ישראל נ' באסם חסונה**, מיום 2.7.14, שם נהג המשיב ברחובותיה של עיר, כשהוא פסול מלנהוג, ולאחר שנתבקש לעצור על ידי שוטרים, האיץ את מהירות הנסיעה, חצה צומת באור אדום והמשיך בנסיעה מהירה למרות היצמדות השוטרים אליו. אז פגע בניידת המשטרה בעוצמה רבה וגרם נזק לחלקה הקדמי. המשיך בנהיגה ופגע ברכב חונה, עלה על מדרכות, נסע בניגוד לכיוון התנועה, עקף בצורה מסוכנת, גרם לרכבים לסטות מנתיבם וסיכן כלי רכב והולכי רגל במקום. המשיב נסע בפראות על פני קילומטרים רבים, גרם לפגיעות בדרך עד אשר נעצר. בנסיבותיו החמורות של המקרה ובהתאם למדיניות הענישה הנוהגת **בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה והעמיד את מתחם הענישה על טווח הנע בין 22 ל-48 חודשי מאסר בפועל** ובהתאם לנסיבותיו האישיות העמיד את עונשו של הנאשם על 25 חודשי מאסר בפועל. אמנם נסיבות המעשה חמורות מעניינו של הנאשם דן, אך ניתן להסתייע בו בהערכת מתחם הענישה, בשל הקרבה היחסית לעניינו, ובשל היות המבחן **מוגדר** על ידי בית המשפט העליון.

23. מעבר לפסיקה שהגישו הצדדים, נתתי דעתי גם לע"פ 4860/14 **מדינת ישראל נ' מוהדי חואלד** (מיום 10.3.15). בו נקבע כי מתחם ענישה, בן שנה עד 4 שנות מאסר בפועל, נמוך מדי בגין העבירות שנעברו שם (ראו גם הפסיקה המאוזכרת שם). עם זאת, שם דובר בעבירה בקנה מידה "רגיל" של עבירות מסוג זה, אשר כלל מעבר ברמזור אדום מספר פעמים, נסיעה בניגוד לכיוון התנועה, מעבר מסוכן של עבודות בכביש ופריצה של מחסום משטרה (זאת, ללא קשר למעשים אחרים שנעשו באישום השני שם, שאינם נוגעים למתחם בגין סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה). בכך, עומד אותו אירוע על קנה מידה אחר מהאירוע דן.

24. לאחר עיון בכל פסקי הדין, אין מנוס מהקביעה כי המתחם שנקבע בע"פ 2789/13, הוא חריג לקולה, ואינו משתלב היטב במדיניות הכללית של בית המשפט העליון. **סיכומו של דבר**, לאור המפורט לעיל, מדיניות הענישה ברוב פסקי הדין של בית המשפט העליון, הפגיעה בערכים המוגנים, הנסיבות הקשורות בביצוע המעשה וחומרתו (שאינה מצויה ברף הגבוה של המדרג), **אני קובע כי מתחם העונש ההולם למעשים שעשה הנאשם יהא בין 15 לבין 40 חודשי מאסר בפועל**.

הענישה בתוך המתחם

25. לנאשם **עבר תעבורתי** מכביד, הכולל הרשעות לא מעטות, חלקן בעבירות של נהיגה באור אדום, נהיגה ללא רישיון נהיגה, עקיפה מסוכנת תוך חצית קו הפרדה רצוף ונהיגה בלא זהירות. נתונים אלה מבטאים את הזלזול הבולט מצד הנאשם בכל הנוגע לסיכון התעבורתי לחיי אדם, והחובה להקפיד על דיני התעבורה. עם זאת, אין להפריז במשקל העבר התעבורתי. שכן, לא נמצא כי הנאשם עבר עבירות מהסוג החמור בעשור האחרון.

26. מעבר לכך, לנאשם עבר פלילי הכולל שתי עבירות של החזקת סם שנעברו בשנים 2002 ו-2005, וכן מגוון עבירות רכוש ואלימות שהתיישנו זה מכבר. הסנגור טען שאין להתחשב בהרשעות שהתיישנו. בהקשר זה צודק התובע כי מאחר והנאשם הורשע בתקופת ההתיישנות בעבירה נוספת (עבירה של החזקת סם לצריכה עצמית שנעברה בשנת 2002), ניתן למסור מידע על ההרשעות הקודמות כל עוד לא תמה תקופת ההתיישנות של ההרשעה הנוספת (סעיף 14(ד) לחוק המרשם הפלילי ותקנת השבים, התשמ"א - 1981). אולם, מעבר לכך, התיישנות הרישום מונעת מסירת מידע לפי סעיפים 6-9 לחוק המרשם בלבד (סעיף 14(א) לחוק). אבל, בית המשפט מקבל המידע מן המרשם מכוח סעיף 5 לחוק (פרט י' לתוספת הראשונה), ולפיכך אין מגבלה זו, של עצם ההתיישנות, חלה על בית המשפט כל עיקר. מכאן, **שבית המשפט רשאי לקבל מידע על עבירות שהתיישנו, ובלבד שלא נמחקו** לפי סעיף 16 לחוק המרשם הפלילי. יחד עם זאת לעבירות שהתיישנו יינתן משקל מועט יחסית, כראוי לעבר שכמעט נס ליחו. שכן, חלפו שנים רבות מאוד מאז ריצה הנאשם עונש מאסר בפועל, בגין עבירות מהסוג היותר חמור. עוד יש לציין, כי מאז שנת 2005 הנאשם לא שב לבצע עבירות פליליות כלל, והעבירות הפליליות האחרונות אינן כבדות משקל.

27. לקולה יש להתחשב בנסיבותיו האישיות והמשפחתיות של הנאשם, כפי שעלו מדברי סנגורו והראיות לעונש. במרכזן, נכותו של הנאשם, והפגיעה הכלכלית המשמעותית שתיגרם ממאסרו. כן יש לקחת בחשבון כי נכותו של הנאשם נובעת מהיותו נפגע עבירה, כעולה מראיות שהובאו עוד בשלב הכרעת הדין.

28. הנאשם לא הודה ולא הביע חרטה. אין הוא זכאי לאותה "הנחה" הניתנת למי שמודה וחוסך זמן שיפוטי. מאידך גיסא, אין להחמיר עם הנאשם בשל ניהול המשפט.

29. **סיכומו של דבר**, אין שיקולים כבדי משקל לקולה או לחומרה. העבר הפלילי והתעבורתי שוקל מעט לחומרה, והנסיבות האישיות שוקלות מעט יותר מכך לקולה. לפיכך, ראוי הנאשם לענישה בקרבת אמצעו של המתחם, אך מעט פחות מנקודת האמצע. ברי שראוי להורות על מאסר על תנאי, על מנת להרתיע מביצוע עבירות נוספות.

30. אין מנוס מפסילת רישיון הנהיגה של הנאשם, הן נוכח התנהלותו התעבורתית בתיק זה, והן משום שנהג בפסילה. אף ראוי לפסול את רישיון הנהיגה על תנאי לתקופה נוספת לשם הרתעה. אולם, איני סבור שראוי להטיל על הנאשם קנס, בשים לב לתקופת המאסר הממושכת, ובהעדר כל אינדיקציה כי מדובר בעבירה שנועדה להשיג רווח כספי.

התוצאה

31. נוכח כל האמור **הנאשם נדון בזה לעונשים הבאים:**

א. 25 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו בתיק זה.

ב. 6 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום שחרורו, שלא יעבור עבירות בהן הורשע.

ג. אני פוסל את הנאשם מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה לרכב מנועי למשך שנתיים מיום שחרורו.

מהכלא, וזאת במצטבר לכל עונש פסילה אחר הקיים נגדו.

ד. אני פוסל את הנאשם מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה לרכב מנועי למשך 11 חודש, וזאת על תנאי למשך שנתיים מיום שחרורו מהכלא, שלא יעבור העבירות בהן הורשע.

זכות ערעור תוך 45 ימים.

ניתן היום, ו' ניסן תשע"ה, 26 מרץ 2015, בנוכחות הנאשם, ב"כ עו"ד נקש והתובע עו"ד ביטון.